

Langleri

Blad. Þriðjudaginn, 26. des. 1899

1899

Naupfundar spursmál í
Nýársd. 26/12 - '99. —

„Hverja þaga meðliminn
„við það, að halda illa
„skuldbindinguna og hvað vinna
„þeir við það, að halda hana
„vel“?

— — —
Það er badi margt og mikil-
vert, sem menn vinna við það,
að halda vel að sér og sömuleiðis
margt og mikilvert, sem menn
þaga við, að veikjast um það.
Þetta er vidurpendur samleikna,
sem enginn man þreyta sér til
að hrekja með rökum. Til þess
leggja þar aðalorsakir, sem eru
þar, að sá maður, sem ávallt
stendur við loford sín, hann fær
þrást og hlyli meðbradra sinna,
og hann fær jafnþrást þrást
á sjálfum sér, sem er svo afar
naðsýnlegt hverjum manni til
að geta komist áfram og rutt sér
brant á vippelli lífins. Eins er þessm
varit með skuldbindingu Goodtemplara

Laí Templar, sem heldur hana vel og
dyggilega í öllum greinum, fær gott
ord á sig í stúkummi og nýtur þar
hlyli Þegunirþinna sinna, sem gerir
honum lífið í stúkummi ljúft og aðlad-
andi, eins og það á að vera og hlyfi
að vera ef hver einasti meðlimur heldi
vel skuldbindinguna í öllum atvörum.
En það þarf ni ekki að gera ráð
því þvi. Það hlytur afirlega að
verda „mijafn sandur í mörgu fi“
ekki síður í stúkummi, en þvar
annarskadar, og því fer sem fer, að
stúkummi eiga einatt meira stíð
og barattu með sína eigin meðlimi,
heldur en nokkurn tíma með „óvinum“,
sem vor erum að berjast við nkl.
vindryfþijuna og höfjundar-hlypidóm-
ana hjá utan-reglumönnum. Meist af
þessum á fundum vorum þessur
oft í það, að flakjast með mal þessara
brokallina, sem ekki virðast þvíri sitt
líf geta haldit skuldbindinguna, heldur
er sí og á að brjóta hana með yfirni
móti, og vo ymist þræta þvíri allt saman
eða reykja burt í þíri og þenna svo
Þegunni um alþamann, sem þeir þaga
sjálfir afbrótit við hana. Vör skulum

nið smögðvart líta á, hvort það er
sem slíkur meðlimur tapar og hvort þeir
götu gætt við það, að halda skuld-
bindinguna dyggilega, eins og hverjum
heidvirdum manni ber að gjöra.

Þá - það er nið aði marzt, sem
sá meðlimur tapar, sem heldur illa
skuldbindinguna sína. Ekki gæðir
hann þá á því, nei; hann tapar
því. Heilum eða líkamishreyftri gæðir
hann ekki á því að drekka, því hann
verður badi lakari til heilsu og lív-
gjördari til allrar líkamisæyðslu.

Ekki batnar heldur samkomulagid
á himnilinn þótt flaskan sé ráðin
fyfir hji. Allir þekktiga ófridinn
á drykthjúðheimilunum, og má stór-
merkilegt heita að nokkurn skuli langa
til að brenna sig og sína á því bdi,
sem líkja má við brunnið víðskráð gamla,
sem mest var rokt og sungið um herna
á árunum. En það tekur of langan
tíma og of mikið rúm í litlu bladi,
að helja upp fleira af því sem með-
tapa á skuldbindingarbrotum sínum,

og þó er eitt eftir, sem mátt er
mest í varid af því öllu, og það er
missir hins sidferdislega þrelas,
sem hlífur að lamast á því meir,
semi oftast er brotið á móti því; en
þegar vilja og sidferdis- afl manna
er orðið sljött þá hatti hann að
geta stáðist freistingarnar utanad
og innan frá sjálfum sér, og hrekkst
svo eins og aflvona skri fyrir

stráum freistinga og spillingar bind
ofan djúps eyðileggjingsvinnar.

Þú skulum við smögðvart aðgæta
hvort það er sem göður Templarar
vinnur við það, að halda dyggilega
skuldbindingu sína; það gæði oflangt
mál að helja það allt upp, og skal þú
aðeins tekid hit helsta. Namn gæðir
þá fyrst og fremst viljaspök það, sem
drykthjúðadurinn tapar og sem er
undirstada allrar velgengni, heilla og
hamingju í lífinu. Namn gæðir þjór-
munina, sem drykthjúðadurinn tapar
og hefur gefad gert sig og sína ámagðarinn
hefur hann varid þeim rétt. Namn gæðir
heiluna þetta djúnaða hnoss, sem öll
jardnest farsald byggist á að svo miklu
leyfi. Namn gæðir heimilisfridinn og
áskidlega sambid við vini sína og vanda-
menn. Namn gæðir starfsspöl, dugnað
og dað. Í stáðinn fyrir svallbráður sína
gæðir hann Reglusyðthinn sem hann
getur breytt þegar mest liggur á, og sem
láta sér ant um velgengni hans og sína
Fyrir óunglyndi, rosta, blot og formalinoga
hefur hann gætt blidlyndi, þolinmedi
gedþryði og hurteykt vidmök. Í einu
orði sagt: Namn hefur orðið nið og
betri madur, og hann hefur óðlast
hit mikla hnoss, sem vér Templarar
erum að berjast sé og á fyrir að sem
flestin geti orðið aðnjökandi nfl.
einlagan vilja og löngun til að
þrela hvern einstakling og loka
alla þjóðina okkar frá svivinding

á þingismannshöfðingum. Þetta er svo mikil mannindarverk, að það er óskiljanlegt karleikaleysi, sem hefur heltekið hjörtu þeirra, sem ekki vilja skygja það í orði og verki. Þver hefur meiri þörf á aðstoð og lífsinu annara en drygkjumadurinn; sem er orðinn svo fjötrudur og sljótgudur af völdum drygkjumshapans, að hann getur ekki haldið af sjálfáðum. Hvað annars hugsa þeir Templarar, sem, í stað þess að auka sjálfum sér þörf og þreka með því, að skarfa afdráttarlausu stikum mönnum og heimilum þeirra til vandræðis, vika oss í tryggðum og rjúfa hit harkidlega loford sitt undir einu og einhver freistning verður á vegi þeirra? Þeir hugsa ekki um annat, en að láta eftir „óþilegni og sjálfshapadri fiðr“; mannskarleiki er ekki fremur í bjóki þeirra, en svalalýndir í eydimókinum Sahara; hjörtu þeirra eru mannskarlelaus eydimóki, þver - hörd og höld sandandi, ef domar má eftir aflendingum þeim, sem skuldbindingarbrotin hafa í fó með sér - og „af þeirra ávöskum skuldu þeir þekkja þá.“ Þeir koma inn í stikumann, annaðhvort til að skemta sér sjálfum eða til þess að geta þver passað sjálfa sig að drekka ekki. Lengra eru þeir ekki komnir þegar þeir koma í stikuna og lengra eru þeir heldur ekki komnir þegar þeir fara burt úr stikumni, áfir lífinn tíma, án þess, að „og þening stikumann“ hafi náð að festa

ratu i hjörtum þeirra. Þeir fundu þar ekki það sem þeir leitadu að, nll. eitthvad, aðeins fyrir sí sjálfa; vudu svo leidir á öllu saman, hattu að sakja fundi, brutu eða sögdu sig úr, og höfdu í raun og veru jafullitid frá Reglunni að segja og þeir frá Ólafi kongi, sem hvorki höfdu heyrt hann né eit. Lá Templari sem þarimiki skur sig sem best hann getur inn i anda og þening Reglunnar og geir alt hvat hann getur til að uppfylla skuldbindingu sína, hann mun bratt fá hlýja hug til stikumannar og skoda hana sem bradrakimili vof þar sem oss sí badi ljúft og skýft að hjálpa öðrum og gledja aðra. Lá sem gengur i stikum af ein-tómum eigingjörnum höttum, finnu þar ekki það sem hann leitau að; en sá sem gengur i hana i þeim tilgangi að hjálpa öðrum, hann hefur hvergi betra sakiferi til þess, og þeir einir skilja rétt anda og tilgang Goodtemplar Reglunnar sem ganga i hana i því skyni. Þenna rétta skilning geta allir meðlinir ólart smátt og smátt, þott ekki hafi þeir hann þegar i byrjun, ef þeir aðeins halda vel skuldbindinguna, sakja vel fundina og skarfa með þeim einbeitta ásetningi, að „verja aðra frá því að falla i freistningarsmörum“ og hjálpa i fótu þeim sem fallnir eru. Þver sá Templari, sem ekki finnuv nema löngum né hvök hja sér til að halda vel skuldbindinguna og skarfa eitthvad Reglunni til heilla, á ekki heima i henni

og hlýstun að grata frá henni eins og
grastarkilyfi frá heilbrigðum líkama.
En hver sá Templari, sem heldur vel
skuldbindinguna og starfar eftir
matti að angnamidi Reglunnar ítrín,
von og harleika, hann vinnur miklu
og þarft afstarf, sem enginn getur
frambroamt nema góður og sannur
Góðtemplari. Láttum oss öll ákunda
að vera það, hundruð Reglunnar,
vo ekki einn einasti ur þessum hópi
segi blest á sjálfum sig með því
að reynast öðrum skuldbindingu sinni.
Gudni.

Er bindindis málið sannur gletibotskapur?

(Kagmetur, spursmál í skettunni Eyfarsósin n. 7. 23. des. 1899.)

Þessu spursmáli munni vortu svar að á þynsari hlið. eftir því
hvort álið sé matur, eim um það vortu spurdur, hefti á bindindis-
máli um, þó minningar manna um það máli, eim neyð á þynsa vege.
Sunnir mundu vara þeir, að það vortu nokkurstónar villuþórar bot-
skapur, aftur að þeir segja að svo miklu, kreddur séu botkadar. G. T. Fl.
að þeir gangi villuhemningum vortu. Aðrir mundu kalla það fagnadar-
botkapp að þeir lopti á G. T. Fl. sé svo miklu um cheimani-förir
fólkið, að flest allir gangi á bindindis til þess, að gletu vortu þessu.
Eim eru þeir manntil er mundu kalla það nauðgyltigan botkapp
þeim, sem oft drepka sig drukkna af vini, en mest allir óþarfau þeim
sem eim; gíora annat í þeir afri en þá sér eitthoy eitth ósaur og
jafnval eim nema til að ketta þessu þessu, svo þeir eim mottu
þyggja „at sápa á“, þó á þessum þessu borti þeim það. Þessu
mitt lepti álið og að bindindis málið sé sannur fagnadarbot-
skapur; að vissu vil og eim segja að það sé óá eini samni, þó
at botkappur sá er okkur er botatur í þólanottuna, með þótungu.

fralsarans, er andvitad him sanni; su þetta máli, bind-
indismálið er og vortu einu sannu fagnadar botkapp, eim
er þat eim fagnadar afri þessu konna, að vita það, að matur-
inn kemur er ganginn; bindindis og hollur að drepka, matur-
inn, sem átur hafti dretkett ík mest allk það, er hann eign-
adret, og him þar afláttandi vortu að vortu áin svo margu
kluta, sem him þó nauðgylt. með þessu; maturinn, sem
svo oft hafti gíort henni þessu í þessu, eim þyggja
hann í blóði eim, er sem ni breyktis afri. val áit
hann, síðan hann hefti að dretkett. Er þat eim fagnadar-
afri þessu konna að vita það, að þat þessu er ni áttinn
leindindis matur og kaupir ni þessu þessu sána handu
þessu það, sem þau nauðgylt. með þessu til þessu vortu þessu,
í þat þessu at þat átur botkapp þá mest alla til að kaupir
á þessu þessu og þat þessu vortu að vortu at vortu þessu og
klett þessu. Er þat eim konna fagnadar afri þessu konna
fólkið í keld eim, að vita það, að ni þat þessu kaupir
at þessu vortu þessu, sem svo oft átti sé at vortu at vortu
er hisgátvinnu hafti þessu þessu þessu eim, er eim vortu
of þat vortu til þessu at vortu vortu konna þessu. G.

Skísla

Þessu nokkur, sem var at halda vortu undir leinu lopti,
hafti gamalt þessu þessu í hvalfi þessu vortu þessu.
Þessu í þessu at hann var at þessu vortu þessu þessu í
kottinn; þessu skannur munut þessu eim sá þessu, þá
botnadi þessu botnann undan þessu á þessu.
Hall þá vortu þessu eim, sem þessu var mat
á þessu þessu og ságti: „Þólvatur þessu,
eim sé þessu, eim sé þessu vortu - í þessu eim þessu
gatið!“

Þessu þessu: Són þessu (á þessu) Oddur Oddsson. Gudni. Þessu vortu þessu og Þessu þessu.